

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 08, 2019

Nummer 8, 2019

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2019:2924](#) 29-03-2019

Weert/handhaving

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2019:1667](#) 26-03-2019

Valkenswaard/omgevingsvergunning

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2019:1962](#) 19-03-2019

Amsterdam/nadeelcompensatie

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2019:1096](#) 05-03-2019

Bunnik/planschade

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2019:1118](#) 08-02-2019

Zuidplas/planschade

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:1144](#) 10-04-2019

Maasdriel/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:1124](#) 10-04-2019

Beuningen/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:939](#) 27-03-2019

Waalwijk/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:965](#) 27-03-2019

gs Zuid-Holland/weigering ontheffingen en aanwijzingen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:850](#) 27-03-2019

Texel/omgevingsvergunning

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:878](#) 20-03-2019

Halderberge/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:869](#) 20-03-2019

Deurne/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:870](#) 20-03-2019

Son en Breugel/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:829](#) 20-03-2019

Texel/dwangsom

RECHTSPRAAK

Maasdriel/planschade

Compensatie in natura. Onvoldoende anderszins verzekerd.

Casus

Appellant is eigenaar van de percelen en de daarop gelegen bedrijfswoning en twee bedrijfshallen met kantoorruimte aan de [locatie A], [locatie B] en [locatie C] in Heerewaarden. Bij brief van 2 oktober 2009 heeft hij het college verzocht om een tegemoetkoming in planschade die hij stelt te lijden als gevolg van de inwerkingtreding van het bestemmingsplan 'Buitengebied, binnendijs deel'.

Bij besluit van 9 augustus 2011 heeft het college dit verzoek afgewezen.

Bij besluit van 10 september 2013 heeft het college het door appellant daartegen gemaakte bezwaar gegrond verklaard en besloten de door appellant geleden planschade in natura te compenseren door het herstellen van de vervallen gebruiksmogelijkheden.

Het college heeft in het besluit van 10 januari 2017, gehandhaafd bij besluit van 11 juli 2017, bepaald dat voor de compensatie in natura van de resterende planschade van appellant van € 101.091 in de eerstvolgende herziening van het bestemmingsplan 'Buitengebied, binnendijs deel' op het oostelijk deel van het bedrijventerrein van appellant de toegestane bedrijfsactiviteiten tot en met maximaal milieucategorie 3.1 wordt hersteld naar maximaal milieucategorie 3.2. Daarbij is bepaald dat de schade alsnog wordt vergoed tot voormeld bedrag, vermeerderd met de wettelijke rente, indien compensatie in natura niet mogelijk is.

Rechtsvraag

Is hiermee de tegemoetkoming in de door appellant geleden planschade voldoende anderszins verzekerd?

Uitspraak

Naar het oordeel van de Afdeling betekent dit dat het college de tegemoetkoming in de vorm van compensatie in natura onder meer afhankelijk heeft gesteld van de toekomstige, onzekere

gebeurtenis dat het nieuwe bestemmingsplan, na vaststelling, ook onherroepelijk wordt. Het college heeft de onzekerheid over de duur en uitkomst van die procedure ten onrechte niet ondervangen door in het besluit op te nemen dat uitbetaling van het in het besluit bedoelde bedrag zal plaatsvinden, indien het nieuwe bestemmingsplan, waarbij compensatie in natura wordt geboden, op een in het besluit bepaalde datum niet onherroepelijk is. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 14 november 2018, onder 7.3 (ECLI:NL:RVS:2018:3661). Gelet op het voorgaande heeft het college zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat de tegemoetkoming in de door appellant geleden planschade voldoende anderszins is verzekerd.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 10-04-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:1144

Zaaknummer: 201801043/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Beuningen/planschade

Voorzienbaarheid bij verkrijging onder algemene titel.

Casus

Appellant is eigenaar van de woning aan [locatie] te Ewijk. Bij formulier van 14 januari 2017 heeft appellant het college verzocht hem tegemoet te komen in de planschade die hij lijdt als gevolg van de inwerkingtreding van het bestemmingsplan 'Keizershoeve II Ewijk'. Dit bestemmingsplan maakt het mogelijk een woonwijk ten noordoosten van zijn woning te realiseren.

De rechtbank heeft overwogen dat appellant twee derde van de eigendom van de woning heeft verkregen op basis van een akte van verdeling en levering en na betaling van een koopsom aan de andere erfgenamen. Dit betekent volgens de rechtbank dat appellant de eigendom van de woning voor het merendeel heeft verkregen onder bijzondere titel.

Rechtsvraag

Heeft appellant twee derde van de woning onder bijzondere titel verkregen en kan hem voor dat gedeelte voorzienbaarheid worden tegengeworpen?

Uitspraak

Appellant betoogt terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij twee derde van de woning heeft verkregen onder bijzondere titel. Zoals appellant terecht aanvoert, blijkt uit de notariële akte dat sprake is van toedeling van de woning aan een van de erfgenamen – aan hem – en niet van aankoop van de woning door hem. De betaling die appellant aan de andere erfgenamen heeft gedaan, heeft, zoals appellant terecht stelt, plaatsgevonden in het kader van de akte van verdeling en ter compensatie van overbedeling van appellant ten opzichte van de overige erfgenamen. Dit is ook met zoveel woorden tot uitdrukking gebracht in de notariële akte. Aangezien aldus sprake is van verkrijging onder algemene titel, had het college appellant geen voorzienbaarheid mogen tegenwerpen; actieve risicoaanvaarding mag namelijk niet worden tegengeworpen bij rechtsopvolging onder algemene titel of daarmee

gelijk te stellen wijzen van verkrijging (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 28 september 2016, ECLI:NL:RVS:2016:2582). De rechtbank heeft dit niet onderkend.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 10-04-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:1124

Zaaknummer: 201805859/1/A2

Wetsartikelen: 6.3 Wro

RECHTSPRAAK

gs Zuid-Holland/weigering ontheffingen en aanwijzingen

Grootschalige sportdetailhandel. Provinciale verordening. Weigering ontheffingen en aanzwijzingen. Evenredigheid. Strijd met Dienstenrichtlijn.

In het licht van de toelichting bij artikel 2.1.4 van de Verordening ruimte en de aanvullende toelichting in de nadere memorie van het college is de Afdeling van oordeel dat de doelen van de brancheringsregeling geen economische doelen zijn. De met de provinciale regeling nagestreefde doelen zijn gelegen in het voorkomen van leegstand en behoud van leefbaarheid en daarmee ruimtelijk relevant. De door appellanten genoemde aspecten, zoals marktruimte, economische effecten en de winkelformule, vormen binnen het kader van de regeling geen zelfstandige criteria. Zij zijn alleen indirect van belang, in die zin dat met de regeling wordt beoogd geen ontwikkelingen toe te staan waardoor onaanvaardbare leegstand dan wel aantasting van de leefbaarheid optreedt. De uitoefening van de dienstactiviteit is voorts niet afhankelijk gesteld van een economische behoefte of marktvraag.

De limitatieve opsomming van branches en goederen die in artikel 2.1.4, derde lid, van de Verordening ruimte 2014-I worden toegestaan, impliceert dat het provinciebestuur van de vestiging van deze als uitzondering opgesomde vormen van detailhandel in perifeer gebied geen aantasting van de leefbaarheid en geen leegstand in de centra verwacht, maar van de overige vormen van detailhandel wel. Naar het oordeel van de Afdeling heeft het college niet inzichtelijk gemaakt waarom in 2.1.4, derde lid, van de Verordening ruimte 2014-I uitsluitend detailhandel in de daar genoemde branches en goederen is uitgezonderd van het verbod tot vestiging van detailhandel buiten de bestaande centra, maar detailhandel in alle overige branches en goederen niet.

Het door een reactieve aanwijzing handhaven van de brancheringsregeling in het concrete geval, zonder de mogelijkheid van een ontheffing daarin te betrekken, kan een beperking opleveren die geen zinvolle bijdrage levert aan het bereiken van de met die brancheringsregeling nagestreefde doelen. Daarom diende deze mogelijkheid van ontheffing uit een oogpunt van zorgvuldige afweging van belangen te worden betrokken bij de

besluitvorming over de reactieve aanwijzingen. In de besluiten waarbij de reactieve aanwijzingen zijn gegeven, is dit niet gebeurd. Deze besluiten zijn gelet op het vorenstaande, in strijd met artikel 3:46 van de Awb, niet deugdelijk gemotiveerd.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 27-03-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:965

Zaaknummer: 201500432/1/R3, 201500589/1/R3, 201602379/1/R3 en 201604429/1/R3

Wetsartikelen: 3.8 lid 6 Wro, 4.1 Wro, 4.1a Wro, 3.1.2 Bro, 3:46 Awb en 15 lid 3 onderdeel c
Dienstenrichtlijn

RECHTSPRAAK

Texel/omgevingsvergunning

Geen vergunning van rechtswege. Beoordeling aanvraag.

Appellant heeft geen aanvraag om omgevingsvergunning ingediend via het Omgevingsloket online of met gebruikmaking van het formulier als bedoeld in artikel 4.2, eerste lid, van het Bor. Zoals de Afdeling heeft overwogen in haar uitspraak van 20 maart 2019, ECLI:NL:RVS:2019:829, kan een aanvraag ook op andere wijze worden gedaan, maar dient het daarbij altijd te gaan om een zelfstandig stuk waaruit meteen duidelijk is of kan zijn dat een aanvraag is gedaan. Daarvan is in dit geval geen sprake. Appellant heeft het verzoek om omgevingsvergunningen gedaan in zijn brief waarin hij reageert op het voornemen tot het opleggen van een last onder dwangsom. Het verzoek is niet gedaan in een zelfstandig stuk. Met de brief is voor het bestuursorgaan niet meteen duidelijk dat wordt verzocht om omgevingsvergunningen. Er is daarom geen aanvraag om omgevingsvergunningen gedaan, zodat er geen omgevingsvergunningen van rechtswege zijn gegeven.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 27-03-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:850

Zaaknummer: 201709398/1/A1

Wetsartikelen: 1:3 lid 3 Awb, 4:2 Awb, 4:5 Awb, 4:20b lid 1 Awb, 4:20c lid 1 Awb, 2.8 lid 1 Wabo en 4:2 lid 1 Bor

RECHTSPRAAK

Texel/dwangsom

Weigering omgevingsvergunning voor het bouwen van een yurt. Geen vergunning van rechtswege.

De gebruikelijke weg om een aanvraag om omgevingsvergunning in te dienen is langs elektronische weg als bedoeld in artikel 4.3, eerste lid, van het Bor via het Omgevingsloket online of met gebruikmaking van het formulier als bedoeld in artikel 4.2, eerste lid, van het Bor. Een aanvraag kan ook worden gedaan op andere wijze. De Afdeling zal vanaf nu oordelen dat een verzoek om omgevingsvergunning dat op andere wijze is gedaan, alleen dan een aanvraag als bedoeld in artikel 1:3, derde lid, van de Awb is, als voor het bestuursorgaan meteen duidelijk is of kan zijn dat een aanvraag is gedaan. Het dient daarbij altijd te gaan om een zelfstandig stuk. Alleen bij een dergelijke evidente aanvraag kan dus een omgevingsvergunning van rechtswege zijn gegeven. Dit oordeel heeft geen gevolgen voor omgevingsvergunningen van rechtswege die reeds bekend zijn gemaakt met toepassing van artikel 4:20c van de Awb en waarbij de termijn om beroep in te stellen ongebruikt is verstreken. Evenmin heeft dit oordeel gevolgen voor een besluit waartegen wel rechtsmiddelen zijn aangewend, en waarop een uitspraak is gevolgd die in rechte onaantastbaar is geworden.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 20-03-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:829

Zaaknummer: 201708925/1/A1

Wetsartikelen: 3:9 Wabo, 2 lid 3 bijlage II Bor, 4 aanhef en lid 1 bijlage II Bor, 1:3 lid 3 Awb, 4:20b lid 1 Awb en 4:20c lid 1 Awb

RECHTSPRAAK

Waalwijk/planschade

Passieve risicoaanvaarding. Concrete poging.

Casus

Appellant is sinds 1991 eigenaar van het perceel en de daarop gelegen panden aan de Grotestraat 221 en 223 in Waalwijk. Hij is sinds 2002 eigenaar van het perceel en de daarop gelegen panden aan de Grotestraat 225 en 227. Appellant is in 2002 ook eigenaar geworden van het perceel met opstallen aan de Grotestraat 229 en 229A. Dit perceel grenst aan de achterzijde aan een gedeelte van het perceel Grotestraat 225 en 227. De Grotestraat is een winkelstraat in het centrum van Waalwijk.

Appellant en de gemeente zijn lange tijd met elkaar in gesprek geweest over de verkoop van (gedeelten van) zijn percelen aan de gemeente in verband met onder meer de wens van de gemeente om een looproute van het parkeerterrein aan de Taxandriaweg naar het (winkel)centrum van Waalwijk te realiseren. Vooruitlopend op de nieuwe functie is de bestemming op de desbetreffende gronden in het op 22 oktober 2009 in werking getreden en op 10 november 2010 onherroepelijk geworden bestemmingsplan 'Centrumgebied Waalwijk' gewijzigd.

Tussen partijen loopt een civiele procedure over de vraag of een koopovereenkomst ter zake tot stand is gekomen. De aanleg van de looproute is niet doorgegaan.

Appellant heeft op 8 september 2015 een verzoek om een tegemoetkoming in planschade ingediend bij het college. Hij stelt schade te hebben geleden als gevolg van het nieuwe bestemmingsplan. De inperking van de planologische mogelijkheden op zijn percelen heeft de waarde ervan verminderd en geleid tot inkomensschade door lagere huuropbrengsten, aldus appellant.

Appellant betoogt subsidiair dat de rechtbank niet heeft onderkend dat hij concrete pogingen heeft ondernomen om de bouwmogelijkheden op zijn perceel te benutten. Hij was vanaf 2000 in gesprek met de gemeente over de benutting van die mogelijkheden. Appellant heeft in 2001 een aanvraag om een bouwvergunning voor een woongebouw ingediend die hij op verzoek

van de gemeente heeft ingetrokken. In verband met het voornemen van de gemeente om een looproute over zijn gronden te creëren, zijn er schetsontwerpen gemaakt voor een gebouw met commerciële ruimten en appartementen. Ook is van belang dat een koopovereenkomst tussen appellant en de gemeente tot stand is gekomen dan wel dat hij mocht vertrouwen op de totstandkoming daarvan. Volgens appellant is geen sprake van passieve risicoaanvaarding.

Rechtsvraag

Heeft het college appellant terecht tegengeworpen dat hij in de periode van 17 oktober 2001 tot de terinzagelegging van het ontwerp van het nieuwe bestemmingsplan in mei 2007 geen concrete pogingen tot realisering van de onder het Uitbreidingsplan bestaande bouw mogelijkheden heeft ondernomen?

Uitspraak

Appellant heeft in 2001 een aanvraag om een bouwvergunning voor een woning op de tuingronden van het perceel Grotestraat 221-223 aan de zijde van de Winterdijk bij het college ingediend. Op verzoek van de gemeente heeft hij die aanvraag ingetrokken. De gemeente had daarom verzocht, omdat zij andere plannen voor het gebied had. De gemeente had de wens om een looproute van het parkeerterrein aan de Taxandriaweg naar het (winkel)centrum van Waalwijk over de gronden van appellant te creëren. Hiervoor zou onder meer gebruik worden gemaakt van de steeg tussen de panden Grotestraat 225-227 en 229-229A die in feite al werd gebruikt als passage naar het centrum. In dit verband wenste de gemeente ook een andere invulling van het braakliggende terrein aan de Winterdijk. De gemeente wilde commerciële ruimten en appartementen op de tuingronden op het achterste gedeelte van de percelen Grotestraat 221-223 en 225-227. Met het oog op voormelde plannen waren appellant en de gemeente na 2001 in overleg getreden over de verkoop aan de gemeente van de gronden die nodig waren voor de looproute. Ook gingen zij met elkaar in overleg over de stedenbouwkundige invulling van de tuingronden van de percelen 221-223 en 225-227, waarbij verschillende bebouwingsvarianten zijn besproken. Vervolgens gingen de gesprekken tussen appellant en de gemeente vanaf 2007 ook over de verkoop van de tuingronden aan de gemeente. Uit het voorgaande volgt dat tijdens de benuttingsperiode sprake was van een voortdurend proces van overleg en onderhandelingen tussen appellant en de gemeente waarbij de gemeente tot aan het einde van de benuttingsperiode serieuze en concrete plannen had voor de percelen van appellant, inclusief de tuingronden van het perceel 221-223, en zelfs tot aankoop ervan wilde overgaan. Anders dan de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat onder deze omstandigheden van appellant, als een redelijk denkende en handelende eigenaar, niet kon worden verlangd dat hij in de benuttingsperiode concrete pogingen ondernam tot realisering van de bouw mogelijkheden op de tuingronden van Grotestraat 221-223 die in het

nieuwe bestemmingsplan zijn komen te vervallen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 27-03-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:939

Zaaknummer: 201800466/1/A2

Wetsartikelen: 6.3 Wro

RECHTSPRAAK

Halderberge/planschade

Doorbreken voorzienbaarheid.

Casus

Appellant sub 2 heeft op 26 juni 2008 de vrijstaande woning met bijbehorend perceel te Oud Gastel gekocht. Bij brief van 19 september 2016 heeft hij het college verzocht om een tegemoetkoming in planschade als gevolg van de inwerkingtreding van het bij raadsbesluit van 11 december 2014 vastgestelde bestemmingsplan 'Oud Gastel Noord'. Aan deze aanvraag heeft hij ten grondslag gelegd dat het nieuwe bestemmingsplan voorziet in het realiseren van 150 woningen met bijbehorende voorzieningen in het tussen de Oudendijk, de Rijpersweg en de Willem Alexanderstraat gelegen agrarisch gebied en dat dit tot een vermindering van de waarde van de onroerende zaak heeft geleid of zal leiden.

Het college heeft een advies van de SAOZ aan het besluit van 13 september 2017 ten grondslag gelegd, waarin is uiteengezet dat appellant het risico van de voor hem nadelige planologische ontwikkeling ten tijde van de aankoop van de onroerende zaak heeft aanvaard, omdat uit de bij raadsbesluit van 3 juli 1997 vastgestelde Structuurvisie gemeente Halderberge 1997-2015 blijkt van een concreet beleidsvoornemen om woningbouw in het plangebied te realiseren.

Het college betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het oude bestemmingsplan de keten van voorzienbaarheid heeft doorbroken. Daartoe voert het college aan dat het oude bestemmingsplan slechts conserverend van aard was, als gevolg van een actualiseringsslag, waarbij een groot aantal planologische regelingen is vervangen door uniforme regelingen.

Rechtsvraag

Kan appellant voorzienbaarheid worden tegengeworpen?

Uitspraak

Anders dan de rechtbank heeft overwogen, was, niettegenstaande de bestemming van het plangebied in het oude bestemmingsplan voor agrarische bedrijfsdoeleinden, de planologische

ontwikkeling die door de inwerkingtreding van het nieuwe bestemmingsplan mogelijk is gemaakt, ten tijde van de aankoop van de onroerende zaak voorzienbaar. Dat de bestemming voor agrarische doeleinden van het plangebied in het oude bestemmingsplan is gehandhaafd en dat in de toelichting bij dat plan niet is vermeld dat dit slechts een tijdelijke conserverende bestemming is, betekent niet dat het beleidsvoornemen om woningbouw in het plangebied te realiseren ook voor de langere termijn is prijsgegeven. Voor dat oordeel is van belang dat het niet ongebruikelijk is woningbouw in fasen te realiseren en dat uit hoofdstuk 2 van de toelichting op het oude bestemmingsplan blijkt dat onder andere de tweede structuurvisie het beleidskader voor dat bestemmingsplan was. Uit de toelichting op het oude bestemmingsplan valt niet af te leiden dat het plangebied niet langer in beeld was als locatie voor woningbouw. Dat betekent dat een redelijk denkend en handelend koper ten tijde van de aankoop van de onroerende zaak nog steeds rekening zou houden met de mogelijkheid dat de planologische situatie in het plangebied in een voor die koper ongunstige zin zou veranderen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 20-03-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:878

Zaaknummer: 201806518/1/A2

Wetsartikelen: 6.3 Wro

RECHTSPRAAK

Son en Breugel/planschade

Maatstaf taxatie in planschadezaken. WOZ. Planschaderisicoanalyse.

Casus

Appellant is eigenaar van het perceel te Son. Op het perceel staat een vrijstaande bungalow waarin appellant woont. Hij heeft gevraagd om een tegemoetkoming in planschade ten gevolge van het op 17 augustus 2012 in werking getreden en op 20 februari 2013 onherroepelijk geworden bestemmingsplan 'Son Midden; Vinklaan 2', omdat daarin op het nabij gelegen perceel Vinklaan 2 een hospice mogelijk wordt gemaakt. Ingevolge het voorheen geldende bestemmingsplan 'Son Midden' was het perceel bestemd voor woondoeleinden, op grond waarvan ter plaatse een hospice niet was toegestaan. Volgens appellant lijdt hij ten gevolge van de planologische verandering schade, bestaande uit waardevermindering van zijn perceel.

Het college heeft het in bezwaar gehandhaafde besluit van 13 oktober 2015 gebaseerd op een door Gloudemans opgesteld advies van 14 september 2015.

Appellant kan zich niet vinden in dit oordeel van de rechtbank, omdat Gloudemans volgens hem met name de waarde van zijn perceel onder het oude planologische regime op een te laag bedrag heeft getaxeerd. Hij voert aan dat Gloudemans in het advies niet inzichtelijk heeft gemaakt hoe de waarde van zijn perceel tot stand is gekomen.

Rechtsvraag

Zijn er concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de bruikbaarheid van de vergelijkingspercelen die Gloudemans bij zijn taxatie heeft gebruikt?

Uitspraak

Bij de bepaling van de waardevermindering is maatgevend welke prijs een redelijk denkend en handelend koper voor de onroerende zaak zou hebben geboden onmiddellijk voor de inwerkingtreding van het nieuwe planologische regime en op het tijdstip direct daarna, uitgaande van hetgeen maximaal op grond van het oude en nieuwe planologische regime kon worden gerealiseerd.

In de onder 5 vermelde maatstaf ligt besloten dat, anders dan appellant betoogt, in een planschadezaak niet louter de marktwaaarde bepalend is voor de taxatie van de waarde van een onroerende zaak. Volgens de maatstaf moet een redelijk denkend en handelend koper bij het bepalen van zijn koopprijs immers rekening houden met de maximale mogelijkheden van het voor de onroerende zaak geldende planologische regime. Deze maximale planologische mogelijkheden zijn in de praktijk niet steeds verdisconteerd in de prijzen van verkochte percelen. Dat is de reden dat de verkoopprijzen van vergelijkbare percelen wel indicatief zijn voor de waarde van een te taxeren perceel in een planschadezaak, maar de waarde van het te taxeren perceel daaruit niet één op één kan worden afgeleid. In planschadezaken kan voorts niet worden aangesloten bij de taxatiesystematiek die gebruikelijk is in WOZ-zaken, zoals appellant bepleit. Bij de vaststelling van de WOZ-waarde is doorgaans de feitelijke situatie bepalend en wordt geen rekening gehouden met de maximale mogelijkheden van het planologisch regime vóór en na de peildatum.

De conclusie is dat appellant geen concrete aanknopingspunten heeft gegeven voor twijfel aan de bruikbaarheid van de vergelijkingspercelen die Gloudemans bij zijn taxatie heeft gebruikt.

Het verschil tussen de in de planschaderisicoanalyse verwachte planschade van € 13.800 en de volgens Gloudemans geleden planschade van € 10.000 valt te verklaren uit het globale karakter van een planschaderisicoanalyse, waarbij slechts een geveltaxatie per cluster percelen is uitgevoerd. Zoals ook is vermeld in het nader advies van Gloudemans volgt uit de planschaderisicoanalyse niet dat appellant ten gevolge van de planologische verandering een forse planschade lijdt.

De planschaderisicoanalyse geeft ook geen aanleiding om te twijfelen aan de juistheid van de adviezen van Gloudemans.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 20-03-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:870

Zaaknummer: 201709688/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Deurne/planschade

Passieve voorzienbaarheid. Concrete poging. Termijn zeven maanden.

Casus

Appellant was van 3 november 1987 tot 27 november 2015 eigenaar van het perceel kadastraal bekend gemeente Deurne nr. [...], plaatselijk bekend [locatie] te Deurne. Op het perceel staat een voormalig fratershuis uit 1896. Het pand is op 13 september 2001 door de Rijksdienst voor het Cultureel Erfgoed aangewezen als rijksmonument. Appellant heeft verzocht om een tegemoetkoming in planschade ten gevolge van het op 18 oktober 2013 in werking getreden bestemmingsplan 'Centrum Deurne', omdat ingevolge dat plan het oprichten van bijgebouwen op het perceel niet is toegestaan.

Het college heeft aan het in bezwaar gehandhaafde besluit van 17 december 2015 een door de SAOZ opgesteld advies van oktober 2015 ten grondslag gelegd.

In het SAOZ-advies is voorts vermeld dat vanaf 14 mei 2012 voor appellant voorzienbaar was dat de bestemming voor zijn perceel in voor hem nadelige zin zou kunnen wijzigen. Het ontwerp van het nieuwe bestemmingsplan is op 17 december 2012 ter inzage gelegd. Na het ontstaan van de voorzienbaarheid op 14 mei 2012 had appellant tot 17 december 2012 de gelegenheid de bijgebouwen alsnog op zijn perceel te realiseren. Volgens het SAOZ-advies heeft appellant in deze periode van ruim zeven maanden geen pogingen ondernomen om de ingevolge het oude bestemmingsplan bestaande en nadien vervallen bouw mogelijkheden op zijn perceel alsnog te realiseren. De SAOZ heeft daarom geadviseerd de aanvraag om een tegemoetkoming in planschade af te wijzen, omdat appellant eventueel ten gevolge van de planologische verandering geleden planschade passief heeft aanvaard.

De rechtbank heeft geoordeeld dat het college de aanvraag van appellant om een tegemoetkoming in planschade op goede gronden heeft afgewezen.

Rechtsvraag

Kon van appellant worden verlangd om binnen de benuttingsperiode van ongeveer zeven

maanden concrete pogingen te doen om alsnog de bouwmogelijkheden te realiseren die in het nieuwe bestemmingsplan zouden vervallen?

Uitspraak

Niet in geschil is dat appellant vanaf de terinzagelegging van het voorontwerp van het nieuwe bestemmingsplan op 14 mei 2012 kon voorzien dat de planologische situatie op zijn perceel in voor hem nadelige zin zou gaan veranderen. Verder staat vast dat appellant in de periode vanaf deze datum tot de terinzagelegging van het ontwerp van het nieuwe bestemmingsplan op 17 december 2012, een periode van ongeveer zeven maanden, geen concrete pogingen heeft ondernomen om de ingevolge het oude bestemmingsplan bestaande mogelijkheid om maximaal 80 m² aan bijgebouwen op zijn perceel te realiseren, alsnog te benutten. In geschil is of van appellant kon worden verlangd dat hij in deze periode van zeven maanden een dergelijke poging zou ondernemen.

Het beroep van appellant op afspraken die hij in 1993 met het gemeentebestuur heeft gemaakt, treft geen doel. De Afdeling heeft in de uitspraak van 5 november 2014 (ECLI:NL:RVS:2014:3916) over het nieuwe bestemmingsplan 'Centrum Deurne' overwogen: '(...) dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat door of namens de raad verwachtingen zijn gewekt dat toekomstige bestemmingsplannen in de mogelijkheid van het oprichten van bebouwing buiten het bouwvlak, zoals door hem beoogd, zouden voorzien. De bewoordingen van de in 1993 tussen hem en het gemeentebestuur gemaakte afspraken bevatten onder meer een voorbehoud ter zake om afbreuk aan de beeldbepalende waarde van het pand te voorkomen, zodat de afspraken reeds om die reden niet in redelijkheid als een ongeclausuleerde toezegging van planologische medewerking ter zake kunnen worden opgevat.' De Afdeling ziet geen aanleiding nu anders over de afspraken uit 1993 te oordelen. De afspraken uit 1993 laten onverlet dat van appellant kon worden verlangd dat hij na het ontstaan van de voorzienbaarheid concrete pogingen zou ondernemen om de bouwmogelijkheden die zouden vervallen alsnog op zijn perceel te realiseren.

Dat appellant beroep heeft ingesteld tegen het nieuwe bestemmingsplan 'Centrum Deurne' vormt geen concrete poging om de inmiddels vervallen bouwmogelijkheden op het perceel alsnog te realiseren, alleen al omdat het beroep is ingesteld na afloop van de benuttingsperiode die liep tot de terinzagelegging van het ontwerpbestemmingsplan 'Centrum Deurne' op 17 december 2012.

Ter zitting heeft het college onweersproken toegelicht dat het afhangt van het bouwplan waarvoor appellant een vergunning zou hebben aangevraagd of hij tevens een advies over de monumentale aanvaardbaarheid van het bouwplan moest indienen. Volgens het college was

een dergelijk advies niet altijd nodig om vergunning te kunnen verlenen voor maximaal 80 m² aan bijgebouwen op het perceel van appellant. Mede gezien deze toelichting acht de Afdeling een periode van ongeveer zeven maanden lang genoeg om een vergunningaanvraag voor een bouwplan voor maximaal 80 m² aan bijgebouwen op het perceel van appellant bij het gemeentebestuur in te dienen. De enkele, niet gemotiveerde, stelling van appellant dat deze termijn te kort was omdat het fratershuis op het perceel is aangewezen als rijksmonument, is onvoldoende voor een ander oordeel.

De conclusie is dat van appellant kon worden verlangd om binnen de benuttingsperiode van ongeveer zeven maanden concrete pogingen te doen om alsnog de bouwmogelijkheden te realiseren die in het nieuwe bestemmingsplan zouden vervallen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 20-03-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:869

Zaaknummer: 201709697/1/A2

Wetsartikelen: 6.3 Wro

RECHTSPRAAK

Amsterdam/nadeelcompensatie

Betaald parkeren. In het bijzonder en in abnormale mate getroffen. Causaliteit. Voorzienbaarheid.

Casus

Partycentrum Noord is sinds 2006 gevestigd op het NDSM-terrein in Amsterdam Noord. Het partycentrum organiseert feesten en partijen (met name trouwerijen) die 's avonds en in het weekend plaatsvinden. Het aantal bezoekers bedraagt op een avond gemiddeld 250. Het is een multicultureel partycentrum, waar vooral mensen met lage inkomens komen. Goede parkeergelegenheid en lage kosten zijn belangrijk voor de klanten van het partycentrum. Vanaf 1 april 2014 geldt er van maandag tot en met zondag van 09.00 tot 23.00 uur betaald parkeren op het NDSM-terrein, tegen een tarief van € 1,30 per uur. Met ingang van 25 februari 2018 is het betaald parkeren in de avonduren teruggedraaid. Vanaf dat moment geldt er alle dagen van de week van 09.00 tot 19.00 uur betaald parkeren op het NDSM-terrein.

Eiser voert aan dat direct na invoering van het betaald parkeren het aantal boekingen en reserveringen voor feesten en partijen drastisch is afgenomen.

Rechtsvraag

Is voldaan aan de voorwaarden van de Algemene Verordening Nadeelcompensatie tot vergoeding van de geleden schade?

Uitspraak

De rechtbank overweegt dat alle bedrijven en ondernemingen op het NDSM-terrein, en dus ook Partycentrum Noord, zijn getroffen door de invoering van betaald parkeren alle dagen van de week van 09.00 uur tot 23.00 uur. Ook andere bedrijven op het NDSM-terrein, die in de avonduren geopend zijn, hebben zich geconfronteerd gezien met de invoering van betaald parkeren. Dit geldt eveneens voor bedrijven en ondernemingen die overdag geopend zijn. Ook die bedrijven hebben te maken gekregen met betaald parkeren. Partycentrum Noord neemt in dit opzicht dus geen bijzondere positie in. De rechtbank is verder met verweerder van oordeel

dat Partycentrum Noord niet in abnormale mate is getroffen door de invoering van betaald parkeren. De invoering van betaald parkeren in een stad als Amsterdam is – op zichzelf beschouwd – een normaal maatschappelijk risico waarmee een ieder kan worden geconfronteerd. Een ondernemer met een bedrijf in Amsterdam zal dus rekening moeten houden met de mogelijkheid dat in het gebied waar zijn bedrijf is gevestigd, betaald parkeren wordt ingevoerd. Eiser moest dus rekening houden met de mogelijkheid dat het gratis parkeren op enig moment zou worden beëindigd en kon er niet van uitgaan dat hij jaar in jaar uit de exploitatie van Partycentrum Noord in zoverre ongewijzigd zou kunnen voortzetten. Tegen deze achtergrond bezien maakt de omstandigheid dat eiser zijn bedrijfsvoering heeft ingericht op bezoekers die met de auto naar evenementen komen, niet dat hij daardoor in een bijzondere positie verkeert ten opzichte van anderen die zich eveneens geconfronteerd zien met de invoering van betaald parkeren.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 19-03-2019

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2019:1962

Zaaknummer: AWB - 18 _ 1880

RECHTSPRAAK

Bunnik/planschade

Verwevenheid bestemmingsplannen en omgevingsvergunning. Normaal maatschappelijk risico.

Casus

Eiser is sinds 18 april 1996 juridisch eigenaar. Bij aankoop was het terrein dat het perceel aan de noord-, oost- en zuidzijde omringt, nog nagenoeg onbebouwd. Op 26 mei 2009 is het bestemmingsplan '[bestemmingsplan 1]' in werking getreden. Met dit bestemmingsplan kreeg het terrein de bestemming 'Maatschappelijke doeleinden' met de nadere aanduiding 'school'. Daarna is er een school met bijbehorende bebouwing op het terrein gerealiseerd. Op 18 november 2011 is het bestemmingsplan '[bestemmingsplan 2]' in werking getreden. Op grond van dit bestemmingsplan heeft het terrein de bestemming 'Woongebied' en 'Verkeer-verblijfsgebied' gekregen. De noordelijke gronden van het terrein kregen daarnaast de nadere aanduiding 'wro-zone-afwijkingsgebied 3'. Het bestemmingsplan '[bestemmingsplan 2]' is hierna integraal opgenomen in het bestemmingsplan '[bestemmingsplan 3]' dat op 23 augustus 2013 in werking is getreden. Op 31 oktober 2014 heeft verweerder een omgevingsvergunning verleend voor de bouw van 29 woningen in de wro|zone met een maximale goot- en bouwhoogte van 5,84 m, respectievelijk 10,49 m. Deze omgevingsvergunning is op 13 december 2014 in werking getreden.

Eiser heeft op 17 januari 2017 een planschadeverzoek ingediend op grond van de bestemmingsplannen '[bestemmingsplan 2]' en '[bestemmingsplan 3]' en de verleende omgevingsvergunning.

Tussen partijen is niet in geschil dat er een zodanige verwevenheid bestaat tussen de bestemmingsplannen '[bestemmingsplan 2]' en '[bestemmingsplan 3]', dat deze bestemmingsplannen als één planologisch regime moeten worden gezien. De rechtbank gaat hier bij de beoordeling van het bestreden besluit ook van uit.

In beroep voert eiser aan dat ook de omgevingsvergunning verweven is met deze bestemmingsplannen, zodat verweerder alle drie de maatregelen als één planologisch regime

moet zien en daarbij slechts één keer het normale maatschappelijke risico in mindering had mogen brengen.

Rechtsvraag

Wat is de omvang van het normaal maatschappelijk risico?

Uitspraak

De rechtbank volgt eiser in zijn betoog. Uit artikel 23.2.2, onder b van de planregels in samenhang met de plankaart bij het bestemmingsplan '[bestemmingsplan 3]' blijkt dat de bouw van 40 woningen met een goot- en bouwhoogte van 3,5, respectievelijk 7 m in de wro-zone is toegestaan. Artikel 23.3 van de planregels biedt verweerder de mogelijkheid om hier ter plaatse van de wro-zone bij omgevingsvergunning af te wijken tot een goot- en bouwhoogte van 6,5, respectievelijk 11 m, mits de stedenbouwkundige structuur daarmee niet onevenredig wordt aangetast. Verweerder heeft van deze bevoegdheid gebruik gemaakt door de omgevingsvergunning van 31 oktober 2014 te verlenen en 29 woningen binnen de wro|zone toe te staan met een goot- en bouwhoogte van 5,84, respectievelijk 10,49 m.

Hoofddregel is dat de vraag of en zo ja, in hoeverre, geleden planschade binnen het normale maatschappelijke risico valt in beginsel per schadeveroorzakende planologische maatregel wordt beoordeeld. Op deze regel wordt een uitzondering gemaakt als de elkaar opvolgende planologische maatregelen zo nauw met elkaar verweven zijn, dat de voor- en nadelen die uit de maatregelen voortvloeien moeten worden geacht voort te vloeien uit één en dezelfde maatregel. Als dat het geval is kunnen de bedragen die per afzonderlijke oorzaak als schade zijn getaxeerd bij elkaar worden opgeteld en dient daarop één keer de drempel van het normale maatschappelijke risico te worden toegepast.

In dit geval hebben de bestemmingsplannen '[bestemmingsplan 2]' en '[bestemmingsplan 3]', en de omgevingsvergunning, alle drie betrekking op hetzelfde project: de herontwikkeling van het voormalige schoolterrein naar een woonwijk. Het bouwplan waarvoor de omgevingsvergunning is verleend, is een nadere invulling en aanpassing van de – nog niet gerealiseerde – bestemmingsplanmogelijkheden. Mede daardoor en doordat de omgevingsvergunning naadloos op de bestemmingsplannen aansluit zijn zij zo nauw met elkaar verweven dat het naar het oordeel van de rechtbank niet geoorloofd is om het normale maatschappelijke risico per schadeveroorzakend besluit te bepalen en in mindering te brengen bij de berekening van de planschadevergoeding. De rechtbank vindt steun voor dit oordeel in de uitspraak van de ABRvS van 28 september 2016, ECLI:NL:RVS:2016:2583. Verweerder heeft deze verwevenheid ten onrechte niet onderkend en had zich ten aanzien van dit punt dan ook niet op het advies van [bedrijfsnaam 1] mogen baseren. Het betoog van

eiser slaagt in zoverre.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 05-03-2019

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2019:1096

Zaaknummer: UTR 18/526

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Zuidplas/planschade

Overgangsbepalingen. Planologische vergelijking. Directe schade.

Casus

Eiser heeft in oktober 1991 de eigendom verkregen van de percelen aan de [adres] in [plaats]. Op 6 augustus 2015 heeft eiser een aanvraag om tegemoetkoming in planschade ingediend. Aan het verzoek is ten grondslag gelegd dat als gevolg van de inwerkingtreding van het nieuwe bestemmingsplan 'Restveen en Groene Waterparel' schade wordt ondervonden in de vorm van waardevermindering van de aan hem in eigendom toebehorende percelen. Het bestemmingsplan 'Restveen en Groene Waterparel' is op 8 oktober 2009 in werking getreden en inmiddels onherroepelijk. In dit nieuwe bestemmingsplan zijn aan de gronden van eiser de bestemmingen 'Natuur' en 'Wonen' toegekend. Voorheen gold het bestemmingsplan 'Landelijk Gebied 1996'. Op grond van dit bestemmingsplan waren de gronden van eiser bestemd voor agrarische doeleinden, meer in het bijzonder weidegebied, en woondoeleinden. Tevens waren op een deel van de percelen kleine gebouwen toegestaan.

Verweerder heeft aan zijn besluitvorming het advies van de SAOZ ten grondslag gelegd. In het advies is onder meer als uitgangspunt neergelegd dat op basis van jurisprudentie van de Afdeling bij de beoordeling van directe planschade, zoals hier aan de orde, rekening dient te worden gehouden met de mogelijkheid van voortzetting van het bestaande gebruik (ten tijde van het van kracht worden van het nieuwe bestemmingsplan) op basis van het overgangsrecht. Desgevraagd heeft verweerder ter zitting nader toegelicht dat hij in de jurisprudentie van de Afdeling inzake het betrekken van het overgangsrecht bij de planologische vergelijking een onderscheid meent te kunnen afleiden tussen directe planschade (samenhangend met een wijziging van het planologisch regime van het te beoordelen object zelf) en indirecte planschade (die te maken heeft met wijzigingen in de omgeving). Volgens verweerder, die daarbij aansluit bij het standpunt van SAOZ, laat de rechtspraak bij directe planschade ruimte voor het meenemen van de gevolgen van het overgangsrecht bij het maken van de planologische vergelijking en de waardebepaling.

Rechtsvraag

Is de planologische vergelijking van verweerder op de juiste uitgangspunten gebaseerd?

Uitspraak

De rechtbank volgt verweerder hierin niet. Onder verwijzing naar vaste jurisprudentie van de Afdeling (zie onder meer de uitspraken van 18 januari 2012, ECLI:NL:RVS:2012:BV1192 en 27 januari 2016, ECLI:NL:RVS:2016:143) overweegt de rechtbank dat het overgangsrecht bij een bestemmingsplan betrekking heeft op een bestaande situatie die afwijkt van de in het plan opgenomen bestemmingsregeling voor de desbetreffende gronden. De omstandigheid dat deze bestaande situatie niet past binnen deze bestemmingsregeling betekent dat wordt beoogd om aan deze situatie een einde te maken binnen de planperiode. Aldus zijn de overgangsbepalingen bij een bestemmingsplan van een andere orde dan de voorschriften betreffende bestemmingen. Om deze reden moeten de mogelijkheden ingevolge de overgangsbepalingen bij een bestemmingsplan buiten beschouwing worden gelaten bij een planologische vergelijking en een waardebepaling van een object. In een recente uitspraak van 18 juli 2018 (ECLI:NL:RVS:2018:2420) heeft de Afdeling voormelde jurisprudentie bevestigd. De rechtbank ziet in de door de SAOZ genoemde uitspraken van de Afdeling geen aanknopingspunt voor het door verweerder voorgestane onderscheid inzake het betrekken van het overgangsrecht al naar gelang het betreft directe ofwel indirecte planschade. In de hierboven onder 6.5.1 aangehaalde uitspraken ging het immers ook om directe planschade. Dit brengt met zich dat de planologische vergelijking, zoals deze in het advies van de SAOZ is neergelegd, niet met inachtneming van de toepasselijke jurisprudentie van de Afdeling heeft plaatsgevonden. Dit betekent dat de waardebepaling van de eigendommen van eiser op de peildatum op een onjuist uitgangspunt is gebaseerd. Verweerder mocht het advies van de SAOZ dan ook niet aan zijn besluitvorming ten grondslag leggen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 08-02-2019

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2019:1118

Zaaknummer: AWB - 18 _ 2441

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Weert/handhaving

Handhaving. Strijd bestemmingsplan. Expats. Opleiding pluimveelaadploeg en/of pluimveeslachterij. Educatieve doeleinden. Onzelfstandig verblijf hiermee verband houdend.

De voorzieningenrechter is voorshands van oordeel dat de huisvesting van vijftien expats niet in strijd is met het bestemmingsplan. Deze arbeidsmigranten verblijven maximaal 4 weken ter plaatse en zij worden gedurende die periode opgeleid om te gaan werken in een pluimveelaadploeg en/of in een pluimveeslachterij. De opleiding bestaat uit een theoriegedeelte en -examen, en een praktijkgedeelte en -examen. Het begrip educatieve doeleinden is niet gedefinieerd in het bestemmingsplan. Daarom moet worden aangesloten bij de betekenis die dit begrip heeft in het normale spraakgebruik. De definitie van 'educatie' luidt in Van Dale: 'opvoedend, vormend'. Gelet daarop kan niet alleen theorieonderwijs, maar ook praktijkonderwijs onder educatieve doeleinden worden geschaard. Uit de woorden 'verband houdend' blijkt dat er een verband moet zijn tussen het onzelfstandige verblijf en de educatieve doeleinden. Dat het onzelfstandig verblijf voor uitsluitend educatieve doeleinden is toegestaan, volgt niet uit de regels van het bestemmingsplan.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 29-03-2019

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2019:2924

Zaaknummer: AWB/ROE 19/626, AWB/ROE 19/649 en AWB ROE 19/650

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 onderdeel c Wabo

RECHTSPRAAK

Valkenswaard/omgevingsvergunning

Kruimelgevallenregeling. Dakar Pre-proloog. Besluit m.e.r. Verordening ruimte Noord-Brabant.

In Bijlage D.43 van het Besluit m.e.r. wordt als m.e.r.-beoordelingsplichtige activiteit aangewezen de aanleg, wijziging of uitbreiding van permanente race- en testbanen voor gemotoriseerde voertuigen. Met het bestreden besluit wordt gedurende een dag het strijdige planologische gebruik van de Dakar Pre-proloog op deze gronden planologisch toegelaten. De rechtbank is van oordeel dat in het kader van artikel 5, zesde lid, bijlage II bij het Bor, gekeken moet worden naar wat planologisch gebeurt en niet naar de feitelijke omstandigheden. Anders zou de situatie, waarin feitelijk illegaal handelen wordt gelegaliseerd, aan de m.e.r.-beoordelingsplicht worden onttrokken. Volgens de rechtbank valt een tijdelijke wijziging van een permanent circuit onder bijlage D.43 van het Besluit m.e.r. Hieruit kan namelijk niet worden afgeleid dat het moet gaan om een permanente wijziging. Het is juist de bedoeling van artikel 5, zesde lid, van bijlage II bij het Bor om de bevoegdheid van artikel 4, onderdeel 11, bijlage II bij het Bor dat betrekking heeft op tijdelijke afwijkingen, te beperken. Ook kan de rechtbank er niet aan voorbijgaan dat het kennelijk niet de bedoeling van het college is om de circuits in overeenstemming te laten brengen met de planologisch toegelaten staat. Ten slotte valt de rechtbank op dat voor het bestemmingsplan dat onder meer (ogenschoonlijk) beoogt de Dakar Pre-proloog positief te bestemmen, toch een milieueffectrapportage wordt gemaakt.

Hoewel de Verordening ruimte Noord-Brabant niet van toepassing is op een omgevingsvergunning die is verleend op grond van de kruimelgevallenregeling, heeft het college miskend dat ook een dergelijke omgevingsvergunning in overeenstemming moet zijn met een goede ruimtelijke ordening. In dit verband zal het college moeten verantwoorden dat voldaan wordt aan de gedachte achter de in artikel 7.17 van de verordening verboden uitbreiding van lawaaispoorten. Het college heeft onvoldoende gemotiveerd hoe wordt voldaan aan de in artikel 3.1 van de verordening opgenomen zorgplicht voor de ruimtelijke kwaliteit van de omgeving.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 26-03-2019

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2019:1667

Zaaknummer: SHE 19/333

Wetsartikelen: 2.1 lid onderdeel c Wabo, 2.12 lid 1 onderdeel a onder 2 Wabo, 4 onderdeel 11 bijlage II Bor en 5 lid 6 bijlage II Bor